

Ročník XIV.

Dvadsiatapiata nedeľa v Cezročnom období– (A) 21.septembra 2014

týždeň 39.

Ján Adamus

Tak budú poslední prvými...

Ježiš povedal učeníkom toto podobstvo: „Nebeské kráľovstvo sa podobá hospodárovi, ktorý vyšiel skoro ráno najat' robotníkov do svojej vinice. Zjednal sa s robotníkmi na denári za deň a poslal ich do svojej vinice. Keď vyšiel okolo deviatej hodiny, videl iných, ako stoja záhaľčivo na námestí. I povedal im: „Chodte aj vy do mojej vinice a dám vám, čo bude spravodlivé.“ A oni šli. Vyšiel znova okolo dvanástej aj okolo tretej hodiny popoludní a urobil podobne. Keď vyšiel okolo piatej popoludní a našiel iných postávať, povedal im: „Čo tu nečinné stojíte celý deň?“ Vravali mu: „Nik nás nenajal.“ Povedal im: „Chodte aj vy do mojej vinice!“ Keď sa zvečeralo, povedal pán vinice svojmu správcovi: „Zavolaj robotníkov a vyplať im mzdu, počnúc poslednými až po prvých.“ Tak prišli tí, čo nastúpili okolo piatej hodiny popoludní, a každý dostal denár. Keď prišli tí prví, mysleli si, že dostanú viac. Ale aj oni dostali po denári. Vzali ho a šomrali na hospodára: „Títo poslední pracovali jedinú hodinu, a ty si ich postavil na roveň nám, čo sme znášali bremeno dňa a horúcosť.“ Ale on jednému z nich odpovedal: „Priateľu, nekrivím ti. Nezjednal si sa so mnou za denár? Vezmi, čo je tvoje, a chod! Ja chcem aj tomuto poslednému dať toľko, koľko tebe. Alebo nesmiem so svojím robiť, čo chcem? Či na mňa zazeráš preto, že som dobrý. Tak budú poslední prvými a prví poslednými.“

(Mt 20, 1- 16)

Hovorí sa, že zlí ľudia nie sú obľúbení a je to pravda. Pravdou je však aj to, že aj dobrí ľudia majú svojich nepriateľov a závištlivcov. Sú to prevažne tí, ktorí z ich dobroty nič nevyťažili.

Potvrďuje to aj dnešné evanjelium. Robotníci šomrú a zazerajú na hospodára, lebo je dobrý. Ježiš na ich správanie reaguje jednoznačným spôsobom: Ja chcem aj tomuto poslednému dať toľko, koľko tebe. Alebo nesmiem so svojím robiť, čo chcem? Či na mňa zazeráš preto, že som dobrý?

Čo chcel Ježiš riešiť týmto podobstvom? Vari sociálny problém práce a mzdy? To iste nie, lebo by to bolo nespravodlivé, keby všetci dostali rovnakú výplatu za rozdielnu dĺžku odpracovaných hodín! Ježiš chce podobstvom priblížiť poznanie Boha a povedať, že Boh, Pán a Stvoriteľ neba i zeme je milujúci Otec. Viaceré jeho podobenstvá nám Boha tak približujú. Spomeňme si na Mánotratného syna, Stratenú ovcu, Neodbytnú vdovu... a sem môžeme priradiť aj dnešné podobstvo. Ježiš v nich ukazuje, že Boh chce zachrániť každého človeka, že každý človek má vždy možnosť vrátiť sa k Bohu a Boh pozerá na ľudské srdce a na jeho ochotu zmieriť sa. Boh vo svojej nekonečnej láske aj tomu poslednému dá toľko, koľko prvému. Je zaujímavé, že niektorí Ježišovi poslucháči

ťažko prijímali tieto druhy podobenstiev. Radšej počúvali o právach a povinnostiach a najšťastnejší by boli, keby im dal dajaké tabuľky, kde by bolo presne napísané, čo majú robiť a koľko za to dostanú. Nechceli prijať Božiu logiku, lebo ona je úplne iná, ako ľudská. Pekne to vyjadril prorok Izaiáš: Moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty...

Od Ježišových učeníkov sa očakáva, že ho budú nasledovať. Treba ale počítať s tým, že tak ako sa niekedy pozerá na Božiu dobrotu s krivým okom, tak sa podobne pozerá aj na ľudskú dobrotu. Musia rátať s tým, že dobrí ľudia nemajú ľahký život. Často pociťujú závišť, hnev a nenávisť. Je to zapríčinené tým, že zlí ľudia nechápu, keď niekto koná dobro a robí ho nezištné. Vždy totiž majú sklon hľadať, čo je za tým, pátrať po dajakej nečestnosti a nespravodlivosti. A ak sa im to nepodarí, povedia: Je bohatý, má teda z čoho dávať! Nakradol a teraz ukazuje, aký je dobrý! Iste dobročinnosťou niečo sleduje, aby mohol ešte viac získať!

Zlý človek podľa seba, súdi Teba. Na všetko pozerá iba z pohľadu svojho egoizmu, nemá radosť z toho, že niekto niekomu pomôže a preukáže dobro. Iba vtedy sa dokáže tešiť, ak by on mal z toho dajaké výhody. Takíto ľudia nikdy nemajú mieru. Stále im čosi chýba a neznesú, aby im niekto pomohol. Na to vždy majú hrbu argumentov: Ja robím a mne nikto zadarmo nič nedá. Niekto si pokazí život a teraz mu všetci musia pomáhať. Kto chce niečo robiť, má mať na to peniaze. Nebudem podporovať kadejaké hlúposti

Synovia istého roľníka kráčali s otcom po poli, na ktorom bolo zasiat obilie. Jeden z nich hovorí: Pozri, aký je rozdiel medzi stebľami. Niektoré sa držia vzpriamene a hlavy vypínajú do nebies, iné ich majú ovisnuté, akoby boli choré. Druhý na to reagoval: Keby na mne záležalo, ja by som steblá s ovisnutou hlavou všetky povytýchal. Keď otec počul ich rozhovor, zamiešal sa a vravel: To by bolo ale krásne hospodárstvo! Uvedomte si, že hlavy, ktoré sú ovisnuté, sú najlepšie, lebo sú naplnené obilím. Steblá, ktoré majú hlavy hore, sú prázdnu slamou... Pamätajte si, že tak je tomu aj v živote. Prázdne a zlé hlavy sa vypínajú, hlavy naplnené múdrosťou a dobrotou, sú skromné a ponížené.

To si zapamätajme aj my. Čím viac dobra konáme, tým viac sa podobáme na nášho nebeského Otca. Musíme ale rátať s tým, že sa vždy najdu ľudia, ktorí na nás budú pozerat' zlým pohľadom. Možno však svojou nezištnosťou a skromnosťou niekomu pomôžeme, aby sa zbavil svojho lakomstva, povýšenosti a egoizmu. Lebo na svete bude vždy dost' zla a závišti. Ak by premohli dobro, urobili by peklo na zemi. My, kresťania, sme tu na to, aby sa tak nestalo.

Prežime v tomto duchu aj nastávajúci týždeň a nezabudnime, že máme sa snažiť svojou skromnosťou, dobrotou a nezištnosťou obohacovať svet.

Svätý Páter Pio
z Pietrelčiny

I vystaval si svätýňu,
vysokú ako nebesia,
velikú ako zem, čo stvoril naveky.
Potom si vybral sluhu Dávida,
od košiarov ho povolal
a odviezol ho
spoza dojných oviec,
aby pásol ľud Jákobov,
dedičstvo jeho - Izrael.
I pásol ich so srdcom bez úhony
a vodieval ich rukou skúsenou.

Pohania, Bože,
dedičstvo Ti kazia.
Pošpinili Tvoj svätý chrám
a Jeruzalem obrátili na trosky.
Mŕtvolý Tvojich sluhov vydali
nebeským vtákom za potravu
a poľnej zveri
telá Tvojich verných.
Ba prelievali ich krv ako vodu
okolo Jeruzalema,
nebolo toho, kto by pochovával.
Svojim susedom
sme boli na posmech,
na potupu a hanbu
všetkým okolo.

Dokiaľ sa budeš,
Hospodine, hnevať?
Či bude horieť naveky
horlenie Tvoje ako oheň horí?
Vylej svoju zlosť na pohanov,
pretože nepoznajú Ťa!

Vylej ju na tie kráľovstvá,
ktoré si Tvoje meno nevážia!
Veď požierali synov Jákobových
a pustošili jeho obydlia.

O štedrosti

Dvaja študenti túžili zorganizovať na Standfordskej univerzite koncert klaviristu Jana Paderewského. Tento poľský virtuóz patrilo koncom 19. storočia k najslávnejším svetovým umelcom. Keď zavolali jeho manažérovi, povedal im, že vystúpenie stojí dvetisíc dolárov. Chlapci pracovali zo všetkých síl, investovali všetky svoje prostriedky. Konečný výnos koncertu však bol iba 1 600 dolárov. Po vystúpení prišli za majstrom, odovzdali mu všetky peniaze a podpísali ručenku na chýbajúcu sumu. Prosili ho, aby počkal, a oni zvyšok financií zoženú. „To nepôjde,“ odpovedal klavirista a ručenku, ktorú chlapci podpísali, roztrhal. Oblial ich studený pot. Paderewski im však vrátil všetky peniaze a dodal: „Zoberte si z nich na vaše výdavky, plus ďalších 20 percent za námahu a zvyšok môžete poslať môjmu manažérovi. Nechcem, aby ste čokoľvek doplácali.“

Štedrosť nebýva na tomto svete častou vecou. Sám Ježiš však na ňu viac ráz vyzýva. Božiu dobrotu prirovnáva k hospodárovi, ktorý aj robotníkom, čo pracovali krátko, dal celodennú odmenu. Podľa tohto príkladu, ak sa nám dostalo požehnanie, mali by sme pamätať na tých, čo sú v núdzi. Kto je štedrý k biednym, toho Pán Boh mnohonásobne odmení. Svedčí o tom aj život klaviristu Paderewského. Zhodou okolností sa tento muž od klavíra dostal po vojne na čelo poľskej vlády a v najťažších rokoch musel ako premiér zápasiť o záchranu hladujúceho, ubiedeného národa. V najhoršej chvíli mu prišla pomoc, ktorá prevýšila všetky očakávania. Americký minister hospodárstva a neskorší prezident Herbert Hoover sa postaral o záchranu stoviek tisícov ľudí sužovaných následkami vojny – nielen v Poľsku, ale aj v Československu a mnohých ďalších európskych krajinách. Keď sa Paderewski stretol s Hooverom, aby mu vyjadril svoju vďačnosť, Američan sa usmial a povedal mu: „Ja som jeden z tých študentov, ktorým ste odpustili dlh na Standfordskej. Na celý život som si zapamätal vašu dobrotu a štedrosť. Nemohol som odmietnuť pomoc, keď sa váš národ dostal do ťažkej situácie.“ Hoover, ktorý stál aj pri zakladaní fondu Unicef na pomoc deťom, nikdy nezabudol na dobrotu, ktorú mu Paderewski prejavil, keď ešte ako študent zápasil o každý cent.

Možno sa vieme podeliť aj o to málo, čo máme, alebo skôr neradi pomáhame druhým, veď chudáci si aj tak pomoc nezaslúžia a za svoju biedu si môžu sami? Športovci zvyknú hovorievať „Nedáš, dostaneš“, čo sa týka gólov. S požehnaním, ktoré dostávame od Boha, je to presne naopak: „Nedáš, nedostaneš.“ Ak si zatvoríme srdce pred chudobnými, čo sú v núdzi, zatvárame si zdroj požehnania pre náš vlastný život. Majme tento týždeň odvahu byť štedrý k ľuďom, ktorí majú menej ako my.

Martin Kramara

Zápis na prípravu ku sviatosti birmovania:

Počas dvoch týždňov - od nedele 21.9. do pondelka 6. októbra budem na fare zapisovať tých, ktorí chcú prijať sviatosť birmovania. Minimálny vek - 13 rokov, teda od 8. ročníka základnej školy.

Prihlásiť sa môžu i starší, prípadne i dospelí, ktorí sviatosť birmovania ešte neprijali. Do prípravy sa zahŕňa účasť na sv. omši v piatok a na katechéze, ktorá bude hneď po tej sv. omši.

Nedobrovoľný ekumenizmus

„Pred vami tu boli evanjelici a hovorili nám o tom istom Ježišovi Kristovi ako vy. Prečo ste neprišli spolu, prečo ste porozdeľovaní na rôzne cirkevné skupiny, hoci hlásate toho istého Krista a jeho zákon lásky a jednoty? Prečo by sme teda mali uveriť práve vám a stať sa kresťanmi?“ S takouto reakciou sa stretol môj brazílsky priateľ Osório, keď ako mladý kňaz prišiel na svoju prvú misijnú stanicu. Táto tvrdá, no, žiaľ, pravdivá kritika potvrdzuje slová Druhého vatikánskeho koncilu, že najväčším pohoršením, ktoré kresťania dávajú dnešnému svetu, je to, že sú nejednotní.

Môžeme si myslieť, že ak sa modlíme za jednotu kresťanov, robíme dosť. Je to však skutočne tak? Ekumenizmus sa dotýka liečenia rán minulosti. K úprimnej snahe uzdraviť ich patrí dôkladné spytovanie svedomia. Ten istý koncil nám totiž pripomína, že „nemalé spoločenstvá sa oddelili od plného spoločenstva s Katolíckou cirkvou, niekedy vinou ľudí z jednej i druhej strany“ (*Unitatis redintegratio*, 3). Vina je teda na oboch stranách. Pri spytovaní svedomia si musíme v pokore uznať nedostatky a omyly aj na vlastnej strane a ospravedlniť sa. Inak naša snaha o jednotu nebude úprimná. Ekumenizmus totiž nie je dobrovoľná zdvorilosťná záležitosť. Ide o jednu z najvrúcnejších túžob, ktorú Ježiš vyslovil v posledných chvíľach svojho pozemského života. Od jej realizácie závisí i dôveryhodnosť kresťanského poslania: „aby všetci boli jedno... aby svet uveril“ (Jn 17, 21). Ak svet neverí, nemusí to byť jeho vina. Žiaľ, môže to byť dôsledok svedectva našej roztrieštenosti.

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 25. týždni cezročného obdobia - (A)

22.IX. pondelok

18:00 za *† Jozefa a Teréziu Lukovičových, synov, nevestu a strýka*

23.IX. utorok

18:00 za *zdravie a Božiu pomoc pre rodinu*

24.IX. streda

18:00 za *† Antona a Apolóniu Jurčovičových a zaťa Dominika*

25.IX. štvrtok

18:00 za *† Silvestra, Irenu a ich rodičov*

26.IX. piatok

18:00 za *novomanželov Gejdošových, za Božie požehnanie pre rodinu*

27.IX. sobota

08:00 *Nebude*

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

28.IX. 26. nedeľa v cezročnom období

08:00 za *† Jozefa a Máriu Valovičových a dcéru Annu*

Lektori: Vráblová M, Jelínková L.

10:00 Za *farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

22.IX. pondelok Sv. Emerán, biskup a mučeník

23.IX. utorok Sv. Pio z Pietrelčiny, kňaz

24.IX. streda Sv. Gerhard, biskup a mučeník

25.IX. štvrtok Sv. Kleopas, Pánov učeník

26.IX. piatok Sv. Kozma a Damián, mučeníci

27.IX. sobota Sv. Vincent de Paul, kňaz

Keď ma niekto chce prispôbiť svojim predstavám

Ako sa mám správať, keď ma niekto chce prispôbiť svojim predstavám, očakáva odo mňa také správanie a postoje, ktoré mi nie sú vlastné? Nechcem a niekedy sa priam nemôžem správať práve takým spôsobom.

Jedna zo základných ľudských hodnôt okrem lásky je sloboda. Tieto dve hodnoty sú úzko spojené. Sloboda je akosi mimovoľne vpísaná do lásky a láska je najhlbším zmyslom ľudskej slobody. Láska bez slobody sa stáva žiadostivým emocionálnym vlastníctvom a sloboda bez lásky je v živote existenciálnou prázdnotou, s ktorou nevieme, čo urobiť.

Ak sa v medziľudských vzťahoch čokoľvek deje nasilu, bez slobody, neprináša to obyčajne dobré výsledky. Neprehľbuje a neposilňuje to vzťahy. Každé ľudské správanie má svoju hodnotu len vtedy, keď prebieha v slobode.

Všimnime si, že aj pre Boha je sloboda človeka svätou vecou. Človek vo svojej slobode môže voľiť dokonca medzi zatratením a spásou. Pán Boh, ktorý človeka nekonečne miluje, sa učinil „bezmocným“ voči ľudskej slobode. Ani v nebezpečenstve definitívneho zatratenia človeka, Boh neporuší ľudskú slobodu.

Jedným zo základných nebezpečenstiev vo veľmi blízkych emocionálnych zväzkoch sú pokusy - vzájomné alebo jednostranné - obmedzovať slobodu na výmenu za akceptáciu, žičlivosť, emocionálne teplo; „veľkú lásku“ za cenu rezignácie, aspoň do istej miery, z vlastnej slobody. Také chápanie lásky môže byť vyjadrené vetou: „Pretože ťa milujem, musíš robiť, čo ja chcem.“ V tejto vete je skryté vydieranie: „Ak sa mi budeš protiviť, budeš odmietnutý.“ V takomto správaní sa prepletajú dve „neusporiadané“ ľudské potreby - potreba dominovať nad druhým a žiadostivá potreba citu.

Toto je istý všeobecný základ k odpovedi na položenú otázku. Keď sa však zamyslíme nad konkrétnou situáciou, treba predovšetkým čestne rozlíšiť, či v danom prípade ide o silný a nespravodlivý emocionálny nátlak zo strany druhého, alebo - možno - o vlastné, trochu nedotklivé bránenie svojej slobody v situáciách, v ktorých nie je až tak veľmi ohrozená, prípadne ak pociťuje istý nedostatok ohľaduplnosti zo strany blízkej osoby.

Čím silnejšie sú naše emocionálne putá s druhým človekom, tým väčšie sú aj vzájomné záväzky. Láska však spôsobuje, že tieto záväzky sa akceptujú a plnia. Keď prijímam lásku, musím na ňu aj odpovedať. Keď chcem milovať a zároveň sa cítiť milovaným, musím hľadať uspokojenie nielen svojich potrieb a túžob, ale aj potrieb a túžob druhej osoby.

V ľudskej láske, nech by bola akákoľvek, bude vždy jestvovať isté napätie medzi vlastnou slobodou, nezávislosťou, napĺňaním svojich túžob a oddaním sa druhému, tým, že sa zrieknem vlastných potrieb, záľub a odovzdám svoju vôľu jeho slobode.

Zachovať pokoj aj uprostred napätia však možno vďaka úprimnému dialógu, v ktorom treba vzájomne vypovedať svoje city, myšlienky, túžby a potreby. V dialógu sa rodí obojstranné porozumenie i dochádza k istým kompromisom. V pozemskej láske, ktorá sa neustále dotýka hraníc ľudskej možnosti, sú tieto kompromisy priam životnou nutnosťou. Úprimnosť, ktorá prináša plnšie vzájomné porozumenie, vedie k tomu, že kompromisy v konfliktných situáciách sa stávajú niečím prirodzeným, spontánnym a užitočným pre obe strany.

Ak cítime, že niekto nás chce prispôbiť svojim predstavám, očakáva od nás také správanie a postoje, ktoré nám nielen nezodpovedajú, ale obmedzujú našu slobodu, vtedy treba jasne a jednoznačne hovoriť o svojich pocitoch. Každý človek má právo vyjadriť protest, keď s ním niekto zle zaobchádza. Môže to byť výhrada dokonca voči osobám, ktorým za veľa vďačí a ktoré túži veľmi milovať.

Ak som zle povedal, dokáž, čo bolo zlé, ale ak dobre, prečo ma biješ?! (Jn 18,23) Tieto Ježišove slová nám môžu byť dobrým príkladom, ako sa brániť pred prílišným emocionálnym tlakom zo strany druhých. V týchto slovách nie je ani náznak hnevu, túžby po odpate či pomste. Je v nich však odhodlanosť, rozhodnutie a jasné postavenie vecí. Sú to slová pravdy. Keď sa bránime pred nespravodlivým útlakom druhého človeka, môžeme prejavíť svoje city, ale nesmieme používať starozákonnú zásadu: *život za život, oko za oko, zub za zub, ruku za ruku a nohu za nohu* (Dt 19,21). Tento spôsob reagovania na zažitú krivdu definitívne prekonal Ježiš a nezohoduje sa s jeho prikázaním lásky.

V každej problémovej situácii musíme dobre rozumieť sebe samým. Nespravodlivý emocionálny nátlak totiž ľahko vyvolá city odvety, hnevu, zlosti. Preto treba mať určitý odstup a slobodu nielen voči správaniu blížnych, ale aj voči vlastným citom.

Máme právo hovoriť o svojich citoch, ale nemáme právo raniť nimi druhých, pokorovať a ponižovať ich. Na to, aby sme mohli hovoriť spolu s Ježišom:

Ak som zle povedal, dokáž, čo bolo zlé, ale ak dobre, prečo ma biješ?! (Jn 18,23), museli by sme mať takú vnútornú slobodu, akú mal on sám.

Aby sme získali takúto slobodu, nestačí si uvedomovať svoje city a verbalizovať ich v terapii či duchovnom vedení. Najprv musíme prejsť modlitbou v Getsemani, v ktorej sa očisťujeme od egoizmu, pocitu ohrozenia a strachu o seba. Veľmi ľahko sa cítime ohrození, keď všetko pripisujeme sami sebe a uznávame, že patríme výlučne sebe. Keď však pokorne uznáme, že „patríme“ Otcovi a on je naozaj naším jediným Pánom, zakúsime vnútornú slobodu aj v situáciách nespravodlivého nátlaku druhých.

Musíme si s plnou pokorou priznať, že každý z nás, pokiaľ do hĺbky „neprepracuje sám seba“, v situácii, keď naňho druhí zaútočia, zareaguje ako „ranené zviera“. Deje sa tak nezávisle od toho, za koho sa sami považujeme a za koho nás pokladajú druhí. Čím významnejšiu funkciu v spoločnosti alebo v Cirkvi niekto z nás zastáva, čím väčšiu zodpovednosť má za druhých, tým viac môžu ublížiť slová a skutky vykonané pod vplyvom reflexu „raneného zvieraťa“. Aby tento prvý reflex nepatril do nášho vnútorného hodnotenia blížneho, do neláskavých a bolestných slov, do agresívnych vonkajších skutkov, musí byť uzdravený a očistený. Taká je, žiaľ, naša ľudská prirodzenosť zranená prvotným hriechom, hriechom našich blížnych a naším osobným hriechom. Až vďaka Božej milosti a našej spoločnej práci s ňou môžeme postupne premôcť následky takéhoto zranenia.

Józef Augustín. SJ „O láske . manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Formácia

- 368 Nudíš sa? - To znamená, že zmysly máš prebudené a tvoja duša spí.
- 369 Ježišova láska ťa privedie k mnohým ústupkom - tým najšľachetnejším. Inokedy ťa zas privedie k mnohým neústupnostiam, tiež veľmi šľachetným.
- 370 Keď nie si zlý a napriek tomu robíš taký dojem, si hlupák. A táto hlúposť, ktorá je kameňom úrazu - je horšia ako zloba.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

Minca

Dominantou jedného veľkého mesta bola pyšná, veľkolepá katedrála. Nad ňou sa týčila nádherná zvonica. Dielo však nebolo dokončené. Zvonica bola tichá, nebol v nej zvon.

Biskup sa rozhodol, že do zvonice dajú vyrobiť zvon hodný katedrály. Požiadali preto obyvateľov mesta, aby darovaním strieborných predmetov zo svojich domácností prispeli na odlíatie nového strieborného zvona.

Ľudia teda začali prinášať predmety a strieborné mince.

Jedného dňa prišla za prelátom, ktorý bol poverený zbierkou darov, chudobná vdova. Ostýchavo mu podávala strieborný cent. Bolo to všetko, čo mala. Muž vzal mincu s pohrdavým výrazom na tvári, a len čo žena opustila miestnosť, vyhodil peniaz von oknom do záhrady.

„Jeden cent je dobrý akurát pre žobráka. Ako by mohol pomôcť takému veľkému dielu, ako je to naše?“

Akcia bola úspešná. Nazbieralo sa veľa striebra, ktoré roztavili a vyrobili z neho nádherný zvon. Podľa odborníkov to bol div, ktorý vo svete nemal páru.

Na Veľkú noc strieborný zvon posvätili a zavesili do zvonice. Sám biskup mal tú česť prvýkrát na ňom zazvoniť. Zo zvona však zaznel len žalostný ston a potom sa úplne odmlčal.

Technici a odborníci sa snažili, no nikomu sa nepodarilo vysvetliť, v čom je problém. Strieborný zvon tvrdohlavo mlčal.

Biskup prosil Boha, aby mu odhalil príčinu tohto neúspechu. Jednej noci sa mu vo sne zjavil anjel a prezradil mu, čo urobil jeho podriadený s darom chudobnej vdovy.

Biskup ihneď vyhľadal preláta, ktorý mal na starosti zbierku, a požiadali ho o vysvetlenie. Potom obaja zašli do záhrady a spolu štvornožky, na kolenách hľadali v tráve a medzi kríkmi, až kým sa im nepodarilo nájsť vyhodенú mincu.

Biskup dal zvon roztaviť a uliat' druhý, no tentoraz aj s mincou od vdovy.

Keď o niekoľko týždňov na ňom skúsili zazvoniť, zaznel ten najľúbenejší hláhol, aký kedy počuli.

Boh počuje každý úder tvojho srdca.

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Ježišu, spomeň si na mňa

Obrátenie zločinca na kríži po Ježišom boku je také veľké a významné, že pri ňom ešte zotvára. Je to posledná konverzia za Kristovho pozemského života. „Ježišu, spomeň si na mňa...“ modlil sa lotor po pravej strane. Kresťanská tradícia ho nazve dobrým lotrom.

Ježiš sa za svojho života nestrelal priamo so zločincami. Na Veľký piatok sa stretol s Barabášom a s dvoma zločincami na krížovej ceste a na Golgote. Namiesto zločinca Barabáša šiel na kríž on. Jeho posledný rozhovor je rozhovor so zločincom. Nerozprával sa ani so svojou matkou, ani s Jánom. Hovoril iba on, oni mlčali. A zločincovi povie:

„Dnes budeš so mnou...“

Dobrý lotor je prvý Ježišov spoločník v utrpení. Prvý prijíma krst túžby a krvi. Prejavil zmysel pre spravodlivosť:

„... dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé...“ Náhodný Ježišov spoločník v utrpení,

ktorý vyznal vieru v trpiaceho Ježiša.

Je to prvý svätý, ktorého kanonizoval sám Ježiš. Nik nedostal za života také uistenie ako tento človek. Iní dosiahli od Ježiša odpustenie hriechov. Tento dostal viac - uistenie, že vytrvá v dobrom, že dosiahne večný život, a to ešte v ten deň!

Tento úbožiak, robotník „jedenástej hodiny“, prijal kajúco svoju smrť ako odčinenie za svoje viny. Úplne sa odovzdal Bohu, a preto dostal najvyššiu mzdu. Úprimné srdce a úprimný úmysel stačili Božiemu srdcu, aby dosiahol odpustenie.

Po Ježišom boku na kríži boli dvaja lotri. Jeden z nich dosiahol spásu. Chcieť sa zachrániť znamená v prvom rade vedieť, že jestvuje len jediná voľba - byť hriešnikom buď po pravej, alebo po ľavej strane kríža. No hriešnikmi sme vždy. Kto si myslí, že je viac alebo že je lepší, už prehrá. Chcieť sa zachrániť znamená odhaliť a priznať si hriechy, stať sa pokorným a usilovať sa o ustavičnú zmenu zmýšľania, čiže o ustavičné pokánie.

Na kríži

Na koho myslí zomierajúci človek? Matka na deti, muž na ženu - každý na tých, ktorých mal najradšej. Na koho myslel Ježiš? Na koho si spomenul na kríži, keď zomieral? Prvé jeho slová patrili nepriateľom: „Otče, odpusť im!“ Druhé povedal hriešnikovi: „Dnes budeš so mnou v raji!“ Ako tretím sa prihovril svätcom: „Tvoj syn, tvoja matka...“ Nepriatelia, hriešnici, svätci - všetci sú v strede Ježišovho záujmu na kríži.

Svätci... „Pri Ježišom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna.“ (Jn 19, 25) Vieme, že tam stál aj učeník, „ktorého Ježiš miloval“. Bol to apoštol Ján. Nevinnosť, kajúcnosť a kňaz. To sú tri druhy ľudí, ktorí takmer vždy stoja v blízkosti kríža.

Ježiš nás učil príkladom. Nezaviedol deň matiek, ale ctil si celým srdcom svoju i ostatné matky. Nehovoril, že deti sú veľkým požehnaním, ale kládol na ne ruky. Nehovoril o práci, ale svedomite pracoval a vžil si ľudí práce. Nepísal knihy o humanite, ale mal rád ľudí a celý život im robil iba dobre. Nehovoril o chorých, ale ich uzdravoval. Na kríži prosil za nepriateľov, odpustil hriešnikovi, hľadel na kajúcnicu, zveril kňaza matke a matku kňazovi. Každé jeho slovo a čin boli príkladom. Ešte aj na kríži.

Stabat Mater

Všetci sme vystavení nebezpečenstvu, že ochabneme v duchovnom živote. V zamestnaní a v odbornej činnosti sa dosahujú pozitívne výsledky vekom. Človek zbiera poznatky a skúsenosti a môže sa stať z neho skutočný odborník.

Ako je to v duchovnom živote? Ťažko tu hovoriť o odbornosti ako trvalom stave. Ktosi povedal, že duchovný človek by mal byť odborníkom na ľudské i Božie veci. Do istej miery je to pravda. Napriek tomu však zostáva stále vystavený nebezpečenstvám. Zmocňuje sa nás únava, zvyk a chlad, stávame sa ľahostajnými. Mnohé veci sú pre nás príťažlivejšie, sme pohodlnejší, bezstarostní, menej ostražití. Uspávame sa, žijeme z minulých útech a dávnej slávy. Tým všetkým ohrozujeme svoj duchovný život.

Vytrvalosť v dobrom je dar, o ktorý treba prosiť, za ktorý sa treba modliť a ktorý si treba ustavične rozvíjať. Musíme si oživovať vieru i lásku, i nádej. Musíme sa prehlbovať v obetavosti, v ochote k službe a nezištnej láske k ľuďom.

Panna Mária završovala svoj život pod krížom. Stála a mlčala. Prevýšila čisto prirodzený materinský cit Božou láskou. Znášala všetko s vierou a nikdy neustúpila pred obetou. Vytrvala do konca.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku